



1912

butlletí informatiu

setembre 2010



CENTENARI
AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA
CATALUNYA

El cartell del **100tenari** amb l'autor, Jordi Alumià (foto: Manuel Cabamillas)

Agrupació Excursionista "Catalunya"

La Meije Oriental - juny 2010 (foto: Santi Pocino - Carles Barés)



Pas de Mahoma (Aneto), Juliol 2010 (foto: Artur)



Tornem a la feina

*Superat per la majoria el període de vacances, l'Agrupada torna a l'activitat, es reemprèn l'agenda i programa, a la recerca de les metes fixades i que tenen com a gran objectiu la preparació del programa del **100tenari**.*

L'original del cartell del centenari, creat per l'artista Jordi Alumà, ja és a casa nostra. Aquest ha estat un dels primers passos importants que ens portaran a l'objectiu.

No obstant això el **100tenari** és una part d'un tot i el que també toca és que totes les seccions segueixin programant i realitzant activitats que al mateix temps que satisfacin als nostres consocis serveixin per atraure nous associats.

La incorporació d'una nova secció, la eqüestre, que aquest mes farà la seva primera sortida oficial és una prova de la nostra vitalitat.

Tot i més serà possible si el més de mig miler de socis, col·labora amb el seu gra de sorra, un gra que de ben segur ens portarà a formar la muntanya que tots desitgem aconseguir.

Tant les seccions com el comitè organitzador del **100tenari** necessiten "mans", esperem les teves.

**Tot i més
serà possible
si el més de
mig miler de
socis, col·labora
amb el seu
gra de sorra**

Í N D E X

- 3** EDITORIAL: Tornem a la feina
- 4** **100tenari**: Autor del cartell
- 7** MUNTANYA: Cata, 36 anys a l'Agrupada
- 9** A.E.C.: L'Agrupada a la manifestació
- 10** MUNTANYA: Mieje Central...
- 14** A.E.C.: 40 anys associació veïns de Sagrada F.

AGENDA D'ACTIVITATS:

- 15 "Visa pour l'Image". CULTURA: Taverdet
- 16 Calendari SETEMBRE; Sortida eqüestre

- 17 Calendari OCTUBRE; Sopar de senderisme
- 18** INFANTIL: campament d'estiu
- 19** fotografies Aneto
- 20** MUNTANYA: Aneto
- 21** MUNTANYA: Puigmal
- 23** Fotografies: Puigmal i Tibidabo-Besòs
- 24** MUNTANYA: Sant Llorenç de Munt
- 25** MUNTANYA: Mont Valier
- 29** GLACERA: nova experiència
- 30** A.E.C.: Diversos

JORDI ALUMÀ ENS VA REBRE AL SEU ESTUDI
RODEJAT DELS SEUS RECORDS

AUTOR DEL CARTELL DEL 100tenari

*Jordi Alumà i Masvidal, autor del cartell del 100tenari,
ens va rebre al seu estudi,
envoltat de les seves obres d'art,
de records i retalls de premsa, revistes i fotografies,
de les seves aventures per tot el món.*

Pujante, Tapias i Alumà (foto: Manuel Cabanillas)



En un temps rècord havia plasmat en un llenç la seva idea sobre el nostre **100tenari**, un treball que prestigia la celebració de l'aniversari. No som molts els qui podem presumir de disposar d'un Alumà, l'artista olímpic.

"Quan el dr. Pujante em va explicar el que volien, la idea em va entusiasmar i em vaig posar im-

mediatament a treballar-hi per aconseguir plasmar la idea sobre el llenç, la veritat és que ho vaig fer amb moltes ganes i il·lusió".

Després d'explicar-nos el que volia donar a entendre amb el seu treball que servirà per a la promoció del nostre **100tenari**, es va introduir en l'Alumà ciutadà i va donar curs a algun dels seus records.

"Els primers ingressos com a pintor els vaig reunir venent cartells de Tancat per les botigues", algun d'ells encara penja a una de les parets del seu estudi amb el que un cop a la setmana es reuneix amb els amics de sempre, ens explicava amb la mirada posada amb en el nostre president en Jep Tapias que li recorda que fa uns anys, amb motiu de l'expedició al Cho Oyu, va estar a la seva casa de Barcelona.

Alumà és un home agraït i el fet que fes molt pocs dies que havia mor l'expresident del Comitè Olímpic Internacional, Joan Antoni Samaranch, va tenir un record per a qui va ser el seu valedor en el món dels Jocs Olímpics *"Un bon dia, em van cridar de Madrid i em van anunciar que el secretari d'Esports, Samaranch, volia veure'm. Aquest va ser l'inici de la meva relació artística amb l'olimpisme participant*

El secretari d'Esports, Samaranch, volia veure'm. Aquest va ser l'inici de la meva relació artística amb l'olimpisme

en els Jocs Olímpics de 1968 als quals van continuar Barcelona, Atlanta, Sidney i Nagano".

Després dels records sentimentals, sense oblidar a Montserrat la seva dona, per la que sent una gran devoció, Alumà va posar

en marxa la moviola i ens va explicar que en la seva vida, de la qual enyora el seu període bohemí, va viure moltes



Alumà i Pujante (foto: Manuel Cabanillas)

anècdotes entre elles una molt curiosa *"Un bon dia em van visitar i em van fer un encàrrec anunciant-me que no em pagarien. No se perquè quan vaig anar a veure l'espai en què havia d'anar la meva feina, em vaig trobar amb la sorpresa que em pagaven amb un cotxe, el meu primer cotxe, un 600. —Accepti. En arribar a casa, i quan la meva dona el va veure, va exclamar: —Jordi, què has fet!?!—. No ho veia clar".*

Alumà va iniciar la seva relació amb la temàtica esportiva el 1957 amb motiu de rebre el premi de la Biennial de Barcelona

No haver pogut passar més temps al costat de la seva esposa, és un dels mals records de Alumà, que valora que li mirin als ulls i que sempre s'ha confessat d'esquerres.

Enamorat del vol d'estels, una afició que li va costar ser detingut a Nova York, el pintor olímpic, als seus

86 anys, segueix diàriament treballant en el seu estudi i en les estones lliures s'entreté amb la confecció d'un àlbum fotogràfic en el que hi va posant les fotografies més rellevants de la seva agitada vida, un àlbum que ens va mostrar amb entusiasme explicant cadascuna de les instantànies.

L'anomenada musa de la inspiració té molt clar qui és ***"Posar-se a treballar molt aviat" perquè quan arribi la musa em trobi amb el llapis a la mà. No hi ha una fórmula magistral que no sigui el treball i jo molts dies em passo fins nou hores a l'estudi, m'encanta la meua feina"***.

La improvisació, encara que no nega que de vegades sí que la utilitza, no és un dels seus plats forts i assegura que abans de plasmar sobre el llenç un treball ***"puc arribar a fer un centenar d'esbossos"***. Tot seguit ens demostra el que va fer abans de posar mans a la nostra obra.

Amb molt entusiasme, encara que sense fer volar coloms, ens va donar idees del que podem fer amb el

cartell, al mateix temps que ens ensenyava els seus treballs en el camp del cartellisme.

Manuel Cabanillas

Jordi Alumà i Masvidal (Barcelona 1924) fill de Josep Alumà i Sans. Durant la guerra civil espanyola va estudiar al taller de pintura del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya. Posteriorment estudià als tallers dels Salesians de Sarrià i amplià la seva formació amb viatges a Itàlia, Països Baixos, França, Estats Units, etc. Les seves primeres obres són de caràcter predominantment religiosos.

A la dècada dels seixanta adoptà el figurativisme que el caracteritza i aprofundí en la temàtica esportiva. És autor de diverses suites olímpiques, que inicia com la dels Jocs Olímpics d'estiu 1968 a Mèxic, i la decoració pictòrica del saló presidencial del Comitè Olímpic Internacional, a Lausana el 1988, per encàrrec de Joan Antoni Samaranch. També va fer la decoració mural de l'Arxiu de Comptes, al Palau de la Generalitat el 1975 i la de les oficines del Banc Atlàntic a Nova York (1983). S'ha acreditat internacionalment com un dels màxims coneixedors de la tècnica del retaule i n'ha estat professor a l'Escola de Llotja del 1953 al 1989. Ha obtingut nombrosos premis, com els de la Biennial de l'Esport en les Belles Arts (1967), el Ciutat de Barcelona (1978) i l'Ynglada Guillot (1980). El 2000 va rebre la Creu de Sant Jordi.

Belles Arts Ferran

**PINTURA ARTÍSTICA / MANUALITATS / DIBUIX TÈCNIC
AEROGRAFIA / CERÀMICA / ESCULTURA**

Carrer Ferran, 39
08002 BARCELONA

 Telèfon i fax
93 302 38 98

DESPRÉS DE 36 ANYS A L'AGRUPA

CATERINA RODRÍGUEZ, "LA CATA",
SEGUEIX COMPROMESA AMB L'AGRUPACIÓ
I AMB LA MUNTANYA

La Caterina Rodríguez, o millor la Cata, és una d'aquelles persones compromeses amb el que fa.

Hem tingut la sort que un dels seus compromisos ha estat amb l'AEC, des de l'any 1974, després que fes "amb gent de la feina" alguna excursió, tot i que "ningú a casa s'interessà mai per la muntanya".

A l'AEC hi vaig anar perquè coneixia al Toni Rocias, i em vaig interessar per l'espeleo".

El seu compromís no va ser només com a esportista *"Vaig constar com a Tresorera durant tres anys i en aquesta feina em va ajudar el meu home, ara fa uns 14 anys. Això sí, hi vaig col·laborar de valent"*.

Amb l'interès que la caracteritza va col·laborar *"en la preparació de cursets de muntanya, d'esquí alpi, d'esquí de fons, de raquetes, etc., fins a restaurar i pintar la Seu Social (la cuina, el wàter, la sala d'actes, els balcons i persianes) o la reconstrucció del petit Refu de La Molina..."*

Una de les característiques especials de la Cata ha estat l'equip amb el que ha fet la quasi totalitat de les seves ascensions *"Aproximadament he assolit un miler de cims, els mateixos que el Jordi Pino, ja que sempre hem anat plegats des de que estem*



Bastiments (foto: Jordi Pino)

junts, ara fa 34 anys."

Amb en Pino no sols comparteix l'Agrupada, vida i muntanya ja que fins i tot ambdós fumen els mateixos cigarrets, fins i tot moltes vegades, el mateix cigarret.

Si el cim són 1000, recordar les sortides de muntanya, festes de



guardar incloses, ho puc certificar, són molt difícils de calcular valgui con a referència *“les fotos de muntanya que tenim, més de 4000 en paper, unes 3.000 diapositives i ara amb les càmeres digitals ja no sé quantes en tinc; moltes de cims repetits”*.

Tot i que el record són per totes les muntanyes, la Cata en té algunes d'especials, com ella diu *“entranyables com el Vignemal, Balaitus, Bes-siberris, Aneto, Posets, Cavall Bernat, Gran Paradiso...”*

El seu objectiu no és assolir cims de molta alçada sinó gaudir de la natura *“No vaig a la muntanya per assolir cap sostre, senzillament, m'hi sento de gust, i encara que prefereixo els reptes que plantegen l'alta muntanya (potser deixen diferent satisfacció), gaudeixo igual al Tagamanent que al Monteixo o al Gran Paradiso, el sostre més alt assolit”*.

De totes les especialitats del món de la muntanya *“Havia fet esportisme i esquí de muntanya. Actualment, només muntanyisme, esquí alpí i petites escalades esportives. L'esquí de fons i raquetes, en provar-ho, no m'ha seduït prou”*.

En un historial tan ampli, els records són molts tot i que sempre n'hi ha algun per a remarcar.

“Un dels millors records va ser, quan, en una sortida d'esquí a Certescan, va coincidir amb els dies que es veia el cometa Yakutake. Em va impressionar veure'l durant les cinc hores de marxa que vàrem fer, totes de nit i des del 'Refu'. A més era un dia de molt de fred, baixa humitat, ni un núvol i gens de lluminositat humana”.

Si el Certescan va propiciar un dels grans records, un dels pitjors va ser *“la trencada dels creuats del genoll, fent esquí alpí. No em van operar degut a la edat, però vaig fer una recuperació molt intensa*.

Ara, això sí, tinc els genolls que em fan mal, pràcticament estan sense cartílag i això, jo personalment, no tinc dubtes que és de la llarga activitat durant 40 anys”.

Si tota l'activitat la passem a xifres, els nombres son esfereïdors *“pel cap baix porto fets més de 800.000 metres de desnivell de pujada i altres tant de baixada. Tots els anys acostumo a fer entre 25.000 i 30.000 metres de desnivell. Tot i que només fa uns 15 anys que tenim les sortides i els desnivells registrats”*.

Pel que fa als objectius assegura *"No en tinc cap d'especial. Principalment m'atrauen els Pirineus. Sí que m'agradaria pujar algun cim dels molts que encara no he assolit, com el Perdiguero, el Peguera... i repetir-ne d'altres de bon record com Pocets, Mainera... Potser ja no podré fer-los mai: ja no tinc 30 anys".*

Centrem l'entrevista amb l'Agrupada de la que veu el futur *"Actualment amb molt d'optimisme. Hi ha gent per fer una feina molt vàlida al front, i amb ganes i col·laborar"*, no deixa d'aportar idees per engegar *"Encara que avui en dia, es fan sopars a l'Agrupada, aquests, en la meua opinió, no tenen el mateix caliu que quan els organitzava amb tant d'encert la Núria Santaliestra. Gent de totes les seccions*



Fontblanca (foto: Jordi Pino)

i en número que no baixava de les 50 persones, es relacionava i coneixia millor. El que no sé, és si ara es donen les mateixes circumstàncies que llavors".

La nova fita de l'Agrupada el 100tè **L**nari no està al marge de l'interès de la Cata que col·laborarà *"Evidentment, en tot el que se'm demani i pugui portar a terme".*

Manuel Cabanillas

L'AGRUPA A LA MANIFESTACIÓ

"Nosaltres decidim. Som una Nació"

Alguns participants (foto: M. Cabanillas)



Mig centenar de socis, van participar en la convocatòria de participació realitzada per la Agrupada per la manifestació "Nosaltres decidim. Som una nació", i que va reunir més d'un milió de participants, en contra de la sentència del Tribunal Constitucional que retalla l'Estatut aprovat pel poble català.

La calor i la lentitud de la marxa va reduir considerablement els qui van completar el recorregut que es va iniciar a la confluència dels carrers Rosselló i Balmes i que va finalitzar a la plaça Tetuan, després de gairebé quatre hores de marxa.

Pic de la MEIJE CENTRAL

“Doitg de Dieu” (3.973)

Pic de la MEIJE ORIENTAL (3.891)

Massís dels Ecrins – Alps francesos

Per afrontar la via normal al Pic Central de la Meije, cal prendre en consideració que l'aproximació al refugi és una ascensió en si mateixa. S'han de superar 1.800 metres de desnivell, està aviat dit.



La Meije "Doitg de Dieu" - juny 2010 (foto: Santi Pocino-Carles Barés)

Trobarem passos de grimpada al *coll du Bec*, un tram exposat equipat amb cables a la *vire amieux* i finalment travessar la glacera de *Tabuchet* per tal d'ataçar-nos a l'isolat refugi amb concloent mot, l'*Aigle* a 3.450 metres. El punt de partida de la ruta s'escau al pont de *Bre-bis*, accessible per una pista que mena

a *Pont d'Arsine*, passats els poblets de *La Grave* i *Villar-d'Arène*. Des d'aquests darrers ja s'admira la imponent mole pètria i glacial de *La Meije*.

Amb aquesta tarja de presentació, optem per avançar amb la modalitat xino-xano. Fidels als hàbits duem tot el menjar dels tres dies, aconseguint una motxilla pròpia d'expedició. Comparat amb els equipatges de la resta de gent sembla clar que la nostra, és una opció minoritària o en vies d'extinció...

Un consell pràctic per reduir pes, anirem trobant rierols provinents de la glacera de *Bec* al llarg de l'itinerari, just fins sota el coll. El darrer torrent d'on n'agafem se situa a 2.800 metres, fins llavors (des de l'inici, 1.100 metres de desnivell!) podem estalviar-nos de dur les cantimplores plenes. L'aprovisionament d'element líquid no és banal, al refugi pel seu emplaçament, no podem disposar d'aigua: o la pugem o fonem neu... o 6 euros el litre!



Amb les diverses parades incloses atriguem unes 7 hores, una referència horària generosa que es pot escurçar (comptar entre 5 i 7 hores). Si el dia és de forta canícula, val més matinar i eludir el sol esclafant. Nosal·tres vam topar-nos amb una inesperada precocitat en el desenvolupament de les tempestes. A quarts de 10 ja es formaven els primers cúmuls. Per una banda és d'agrar la protecció solar que ens van cedir, però per l'altre volíem passar fos com fos el tram equipat amb cables metàl·lics abans que no comencessin a caure llamps pertot. Fet i fet la tempesta amb neu granulada, ens enganxa a 100 metres del refugi.

El refugi de *l'Aigle* és únic, petit, històric, d'aparença fràgil en un medi imponent i rigorós. Una cabana de fusta que conserva la seva planta original i sotmès a polèmica perquè el CAF vol

remodelar-lo i modernitzar-lo. Diversos sectors s'han ajuntat per preservar el format actual pel seu valor simbòlic i històric. Encimbellat en un morrot rocós que emergeix entre les glaceres, ocupa un minúscul espai, especialment penjat sobre la trencadissa glacera de *l'Homme*. Per aquest cantó hi ha una petita cofurna que acompleteix la funció de comuna. Cal estar a l'aguait en el seu accés de la presència de plaques de gel, ja que una relliscada pot ser fatal. Així ho certifica el guarda del refugi, en David, un jove de la pirinenca vall d'Ossau, que comenta l'accident mortal de l'any passat. El refu només té unes trenta places, fet que també està en el rerefons de la intenció de remodelació; poder donar servei tant als qui pugen a fer cim per aquest vessant, com els qui provenen de la travessa integral de les arestes de la Meije des del

refugi del *Promontoire*. Sigui com sigui, les dimensions actuals garanteixen poca gent per fer cim, diferenciant-se de la massificació de la veïna *Barre d'Ecrins*. Avui només som 8 persones. Dues cordades que van a fer l'exigent corredor de la Z a la nord del Gran Pic i les dues restants que volem fer el pic Central.

Les quatre de la nit és l'hora establerta de diana per les cordades que van al Pic Central. Els altres els hem sentit engegar cap els volts de les dues. Els quatre candidats esmorzem en silenci a la penombra de dues espelmes. L'ambient està assegurat. Ser a primeríssims de temporada permet això; a canvi, també, moltes possibilitats d'afrontar la ruta en mixt.

La costosa singlada al refugi es compensa el dia de l'atac al cim, només queden per superar 550 metres de desnivell. L'inici del recorregut té la màgia pròpia de les ascensions alpines amb la claror de la lluna difonent-se sobre la glacera. Per contra, la neu està molt tova i ens enfonsem més del que caldria esperar.

A peu de rimaia, desem el bastó d'esquí i ens col·loquem el casc. Es remunta una rampa de neu que pot variar molt de condicions, des de glaç que obliga a dos piolets o com avui neu tova que permet fer graonades sense dificultat. S'arriba a una reunió amb parabolts i cadena que dona pas a una grimpada en mixt fins a un curt tram estret i aeri que ens permetrà ac-

La Meije Oriental (foto: Santi Pocino-Carles Barés)



cedir al peu del mur rocós que es dispara cap el cel. El pas aeri, fa deturar a la cordada que ens precedeix, el davanter ja l'ha creuat però la companya s'ha quedat clavada, arrapada a una roca... no ho veu clar. Esperem una estona el desenllaç. L'intent de persuasió, l'estira i arronsa es perllonga una estona, però no hi ha res a fer. Mentalment s'ha col·lapsat i somiqueja. Ja no es mourà del lloc si no és per baixar. La muntanya seguirà estant allà per a una millor ocasió.

El pas clau és un llarg catalogat de 3c, tot sabent que als *Ecrins* tira baix. La roca és molt bona i hi ha un parell de pitons, s'arriba a una nova reunió molt evident. El pas amb botes rígides i trams coberts per neu fa mantenir la tensió. En el darrer llarg cal estar al cas del gel camuflat sota la neu i així superant blocs s'arriba a la reunió, de dalt mateix del cim! Quin luxe! Fem el mític *Doigt de Dieu* en solitari. La sensació és efímera perquè en breu apareix una cordada provinent del *Grand Pic*. Han fet la travessa integral de *la Meije*, això ja són paraules

majors. Un guia suís i la seva parella que han sortit a les tres de la nit del refugi del *Promontoire*, al peu de la cara sud. Potser perquè juga fora de casa, potser perquè va ben acompanyat, potser perquè alguna cosa ha canviat, ves a saber perquè... el suís es mostra prou simpàtic i amable. Una foto i tots avall, compartint civilitzadament els ràpels.

A dos quarts de dotze ja som al refugi. Tota la tarda per refer-se, més aviat encara d'ahir que no pas d'avui. Aquesta tarda tindrem més gent. Hi ha quatre francesos d'edat respectable que han fet la travessa des del *Promontoire*, però per la glacera de la *Meije* a través del pas del *Serret du Savon*. Es distribueixen posicions a la llitera i al costat em toca una dona d'aparença innocent... però d'uns roncs eixordadors que ni el més valerós mascle podria igualar. L'espectacle que dóna durant la migdiada fa preveure una nit d'infern. És el moment de la química, aquest cop no em fotran. Al fons de la farmacioleta duc l'arma secreta, el darrer recurs. Una «dormidina» sencera empassada amb convicció a primera hora de la tarda quan vaig a dormir generarà l'efecte desitjat. Per avatars de la vida, els altrament maleïts roncs, que pel que sembla han amenitzat tota la nit, seran el nostre avís oportú a de 5 del matí. El guarda s'ha oblidat de despertar-nos!

Esmorzem ràpidament, amb la poca gana que per general es té en aques-

ta hora. Sortim quan despunta el dia, als volts de 6. Seguim un tram la ruta d'ahir, però aviat ens desviem a l'esquerra, creuem perpendicularment la glacera i remuntem un collet que ens deixa ja a l'aresta que ens portarà directament a la *Meije Oriental*. D'allà estant tenim una visió grandiosa sobre l'escarpat *Pic Gaspard* i les seves glaceres. Se superen un parell de passos rocosos que requereixen certa atenció fins atènyer una bretxa. A partir d'aquí, ja tot amunt per una aresta de neu que comença ample i només el darrer tram s'estreny una mica. Per sota el cim un petit tram mixt, té amb una instal·lació per assegurar i fer ràpel. En arribar al cim just a les vuit del matí, tenim al davant una fantàstica postal dels Alps: el desafiant projectil rocós del *Doigt de Dieu*, la *Meije Central*, superb!

Quedaran per refer els 2.200 metres de desnivell fins el cotxe per tornar i empassar-se els 686 quilòmetres exactes fins a Vic. En un mateix dia trepitjar cim de la *Meije Oriental* i dormir al llit de casa, quin contrast!

Atall d'observació final, al refugi novament vam ensenyar les nostres targes de federats catalans i novament «va colar». Preu 11'20 euros per nit. Faria mal que no les hagués acceptat com a homologades, però ben mirat, més mal fa vendre's la identitat.

28 de juny a 1 de juliol de 2010

Carles Barés i Santi Pocino

L'Agrupació, celebra els

40 anys de l'Associació de Veïns de la Sagrada Família

El dissabte passat, 17 de juliol, vaig acompanyar el nostre president, Jep Tapias, a la inauguració dels actes dels 40 anys de l'Associació de Veïns.

Com sempre passa en aquestes efemèrides, vàrem rebobinar en el record que ens va dur a l'any 1970 a un barri i a una gent entusiasta i patriòtica arriscant la seva integritat en mig de petites esclatxes legals que permetien algunes associacions de veïns de carrer. L'Associació de Veïns de la Sagrada Família, va ser la primera a Barcelona, amb una àmplia voluntat de donar resposta a les necessitats d'un barri i sobretot d'un temps que cinc anys més tard, canviava amb la mort del dictador Francisco Franco.

Per l'Associació de Veïns, varen passar alguns dels nostres dirigents polítics i durant un temps vàrem anar jugant amb la il·legalitat i una certa

feblesa del règim. Per a molts de nosaltres, veïns d'aquest barri, va ser la primera experiència de viure en "democràcia" i reivindicar els nostres drets. Aquesta experiència va encetar un camí àmpliament reproduït arreu i encara avui, en molts barris de Barcelona, és una representació de la força de la iniciativa popular per endegar campanyes per protegir, reclamar i exigir el dret a tenir un barri més digne.

Aquest associacionisme que ara ens sembla tant normal, no va ser plenament legalitzat fins el 22 de març de 2002 amb la "Ley del Derecho de Asociación". Aquest és un país que sempre hem anat a empentes i rodolons. Els drets sempre els hem anat conquerint, ningú regala res.

Plenament incorporats al barri de la Sagrada Família ens hem de sentir orgullosos de pertànyer a un col·lectiu amb tanta història i, sobretot, amb tanta força per arribar fins avui.

Moltes felicitats i per molts anys, Associació de Veïns Sagrada Família.

Quim Llop



Viatge al Festival de Fotografia

“Visa pour l’Image”

Perpinyà

Dissabte, 4 de setembre

Visa pour l’image (www.visapour-limage.com), constitueix una cita excepcional per als enamorats de la fotografia.

Des de fa més de 20 anys, i durant els primers dies de setembre, es realitza un festival que presenta un dels millors reculls de fotoperiodisme que es fa a Europa.

Explorarem les exposicions en espais emblemàtics repartits per tota la ciutat de Perpinyà, descobrint reportatges captivadors, realitzats per fotoperiodistes d’arreu del món.

Programa de l’activitat

Sortida: a les 7,30 des de Provença – Sardenya. Plaça Sagrada Família. 7,45 des de Fabra i Puig

Arribada: a Perpinyà cap a les 11 hores. Visita fins a les 18 hores.

Arribada a Barcelona cap a les 21 hores.

Preus: Socis 20€. Socis on-line 23€. No socis 25€.

Aquest preu només inclou l’autocar. L’entrada a les exposicions és lliure. Activitat per a **30 persones**.

Inscripcions a secretaria fins dimecres, 1 de setembre. Cal haver fet l’ingrés al compte de l’Agrupació: La Caixa 2100 3282 66 2200054492

CULTURA

TAVERTET

Collsacabra

Diumenge, 3 d’octubre

Excursió a **L’ERMITA DE SANT CORNELI** (Tavertet)

Collsacabra i visita a la 9^a

Fira del Llibre de Muntanya

Pel matí: Farem una excursió fàcil a l’Ermita de Sant Corneli, on es pot gaudir d’una gran panoràmica sobre Novelles i Tavertet. També podrem veure un dolmen que hi ha prop de l’Ermita.

Itinerari: Tavertet – Novelles – Ermita de Sant Corneli – Mirador de Novelles. La tornada és pel mateix camí.

Durada aproximada: 2 h. 30 min. (es pot reduir si es fa el tram fins a Novelles amb cotxe).

Dinar: Cal portar-lo (podrem dinar al mateix Tavertet)

A la tarda: Visitarem la 9^a Edició de la Fira del Llibre de Muntanya. Els llibres, els mapes i tots aquells temes relacionats amb la muntanya en són els protagonistes. Paral·lelament, podrem gaudir del nombrós ventall d’activitats de la Fira.

Vocal: Joan Vives
(Tel: 93 330 03 01 / 93 793 91 78)

Per a concretar els detalls de la sortida, ens veurem el dijous 30 de setembre a les 20:30 hores al local de l’Agrupació.

ds 4	cultura	Visita a l'exposició de fotoperiodisme a Perpinyà
dm 7	junta	Reunió
ds 11	cultura	Assistència als actes de la Diada Nacional
ds 11-12	caiac	Sortida per determinar
dm 14	veterans	Reunió mensual
dc 15-19	glacera	Monogràfic de progressió per crestes
dv 17	muntanya	Sopar senderisme Montserrat-Núria (21 h)
ds 18	caiac	(TT) Tècniques bàsiques d'onades
ds 18	btt	Vilac - Coret de Mont - Vall de Varradòs, Arròs - Vilac. (Cesc Grau). DIFÍCIL
ds 18	eqüestre	Pedraforca (Miquel Casas)
ds 18-19	s.e.a.m.	Zona Vall Fosca (Artur, 650 820 457)
dg 19	btt	Arties - Coret de Prüedo - Salardú - Arties (Cesc Grau). FÀCIL
ds 24-26	caiac	Gorges del Tarn i Gorb. FÀCIL
dc 29-13 octubre	glacera	Curset d'excursionisme

SORTIDA DE LA SECCIÓ EQÜESTRE 18 de setembre

Es farà la primera sortida oficial de la secció eqüestre.

El lloc triat és el **Pedraforca**.

Interessats podeu demanar informació a en Miquel Casas als telèfons:

669 485 422 / 933 033 365 / 933 030 250

previsió **octubre**

ds 2-3	s.e.a.m.	Escalada. Serra Montsant. Margalef
dg 3	cultura	Assistència a la 9ª edició de la Fira del Llibre de Muntanya a Tavertet
dm 5	a.e.c.	Reunió de junta
ds 9-12	caiac	Formentera (Illes Balears)
dc 13-27	glacera	Curs nivell II d'escalada en roca
ds 16-17	s.e.a.m.	Carlit per les Bulloses (Agustí)
dm 19	veterans	Reunió mensual
dm 19	b.t.t.	Conferència: <i>"Pel Caucas amb btt. Armènia i Geòrgia"</i>
ds 23	caiac	Taller de tècniques. Navegació en condicions adverses
ds 23	b.t.t.	De Móra d'Ebre a les Borges Blanques. Fàcil però llarga
ds 30- 1 setembre	caiac	Sortida a determinar. Província d'Alacant

SOPAR DE SENDERISME

Divendres, 17 de setembre

Ja és tradicional, a l'iniciar un nou curs, que ens trobem per recordar les sortides fetes i preparar la nova activitat pels propers mesos.

La Montserrat - Núria ha quedat enlloc i cal constatar que ha estat llarga i a la vegada molt completa. Com sempre hem descobert molts racons que donarien per encetar noves rutes i, caminant, hem anat fent gran un país petit com el nostre.

Et convidem a venir al **sopar i a veure les fotos** del grup de dissabte i del grup de diumenge i a recordar les bones estones passades.

Hora de trobada: 21 hores

Lloc: Local social

Acabarem quan voldrem.

S'ha de venir preparat per xerrar.

Desnivells: + 4 m, - 4 m

No cal portar menjar, ni beguda.

Activitat oberta a tothom. Si no has fet mai senderisme amb l'Agrupació vine i ens coneixerem.

Preus: (els mateixos de l'any passat)

Soci 15€

Soci online: 17€

No soci: 18€

Aquest preu inclou el DVD de les fotos de dissabte o diumenge.

Reserves: Cal fer l'ingrés a La Caixa:
2100 3282 66 2200054492.

Cal posar el teu nom en el remitent.

CAMPAMENT D'ESTIU

A cada edició es fa un pas més per millorar

Gréixer, terme municipal de Bagà (Berguedà, Barcelona), va acollir durant 15 jornades en el terreny de Riu Gréixer, el Campament d'estiu de la secció infantil i juvenil de l'Agrupació Excursionista "Catalunya" amb l'assistència de 56 participants, 45 nens/es i 11 monitors.



(fotos: Manuel Cabanillas)

La impressió del que vam poder veure en la visita, que va durar una mica més de tres hores, va ser de no només normalitat sinó de satisfacció per la feina excel·lent dels monitors així com dels assistents que majoritàriament van mostrar la seva satisfacció.

Tres representants de la junta de l'Agrupació, amb el seu president Jep Tapias al capdavant, visiten, el dijous dia 8, el campament. Després de l'agradable visita, van sopar amb els assistents l'àpat que havien preparat l'equip de monitors.



Tant el president com el vocal de muntanya, Pep Molinos, es van dirigir als assistents als que, després de recordar-los que l'AEC era present, van mostrar la seva satisfacció tant per l'assistència com pel desenvolupament del campament una cosa que **"devem a uns monitors que sacrifiquen dies de vacances**



per a organitzar i dirigir el campament".

Tot i que la pluja els va visitar durant les primeres jornades del campament, la major part del programa, que es revisava diàriament, es va complir.

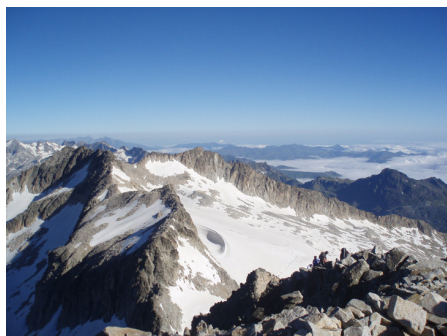
L' experiència viscuda per la majoria dels assistents va ser molt positiva qualificant-la positivament, tot i seguint les normes establertes, tots en algun moment van col·laborar en les tasques del campament com la cuina o la neteja.

En un espai paradisiàc els 45 joves (25 nens i 20 nenes), van gaudir d'unes jornades que s'han de qualificar de "repetibles".

De que tot funcionés com un rellotge se'n van encarregar els monitors: Andrea, Anna, Bernat, Consul, Eva, Júlia, Laura, Maria, Núria, Pau i Xavi.

Manuel Cabanillas

fotografies



Aneto (fotos: Artur)

SORTIDA ARAGÜELLS-ANETO

Assistents: Agustí, Artur, Jordi, Xavi, Yolanda, Carles P. i Carles V.



18 de juliol de 2010

4:30h: sona el despertador

5:15h: comencem a caminar

Al cap d'uns 20 minuts més o menys i després de fer i desfer algun caminet trobem el camí correcte per iniciar l'aventura de l'Aneto (i és que els camins no es veuen igual de dia que a la llum d'un frontal!).

A les 9:15 ja havíem fet el cim de l'Aneto (3404 m) amb pas de Mahoma inclòs.

A les 12 ja estàvem un altre cop a les tendes per recollir-les i tirar cap a baix.

Arribem al refugi de pescadores (Vallivierna) abans de les 15h i agafem bus a les 16:00 h, a les 16:06 s'avaria el bus i ens toca fer els 11 km de pista fins a Senarta a peu (va anar molt bé per estirar les cametes, ha, ha!)

16 de juliol de 2010

18-19h: sortida de Barcelona.

22h: arribada Benasque per sopar i després anar a la zona d'acampada. (Plan de Senarta)

17 de juliol de 2010

6:00h: Despertador i aixecada general per desmuntar tendes i preparar les motxilles.

7:30h: sortida del grup. Agafem bus fins el refugi de pescadores de Vallivierna.

8:30h: Esmorzem i iniciem camí per la Vall de Corones: Ibonet de Corones, Ibon inferior, Ibon medio i Ibon superior.

Acampada a la zona dels llacs. Sort que vam arribar aviat! perquè els qui arriben de tarda han de buscar i recercar lloc per poder plantar la tenda.

Dinem i com ja ho tenim tot fet, pugem al Pico d'Aragüells (3037 m)

A les vuit comencem a preparar el sopar, sopem i després anem a descansar que l'endemà toca matinar.

Pujada i baixada per Corones és més àeria que per Renclusa i la grimpadeta i desgrimpadeta fins el coll de Corones és molt xula però delicada. Vam fer la gelera de Corones i part de la gelera de l'Aneto que ve des del Portillón, i després pujada fins el cim. Com que vam arribar dels primers (o serà que els primers ja havien marxat i ens havien deixat lloc?) no vam tenir cua per fer el pas de Mahoma d'anada i tornada. Tot bé, excepte la incidència d'un capfluix que no tenia espera i no va esperar a que tots el passéssim per passar ell en sentit contrari!

Encara molta neu i realment era d'agrair la glacera de Corones perquè fer allò sense neu jo ho trobo més delicat degut a la pedra solta que hi ha.

Us hi esperem a la propera!

Yolanda Soto

4 de juliol de 2010

EXCURSIÓ AL PUIGMAL (2.913 m)

Tal com estava previst, ens trobem a les 7 del matí a Fabra i Puig, molts de nosaltres amb pantalons curts i sobretot ben carregats d'aigua, per no passar set, tenint en compte la previsió meteorològica de bon temps, molta calor i només algun possible ruixat de tarda.

Puigmal (foto: Eduard/Rosa M)



Però el cas és que quan sortim de Barcelona hi ha força núvols i aviat comencen a caure gotes, que en arribar a Vic ja s'han convertit en un aiguat amanit amb llamps i trons. Posem Catalunya Informació i diuen "que ha arribat un front molt més actiu del que s'esperava i que la previsió ara és de ruixats intensos sobretot cap el Pirineu, encara que pot haver-hi algunes clarianes a mig matí".

Ara sí que l'hem feta bona! Com que anem al davant de tota la colla de cotxes ens comencem a plan-tejar de parar, esmorzar en algun bar i... tornar cap a casa. Finalment però, anem seguint sota la intensa pluja fins

a Ribes de Fresser.

Esmorzem a "Ca la pits" que és a ves-sar de gent que, com nosaltres, no sap què fer. Però, ves per on, mentre esmorzem, para de ploure i fins i tot es veu algun bocinet de cel blau. Així que decidim, de moment, pujar a Fontalba, a veure que passa, pensant que, ja que hem fet el viatge, si més no, ens podem arribar fins a Núria, per estirar les cames.

Quan som a Fontalba, sembla que les clarianes van guanyant terreny, i encara que es veuen moltes boires enganxades als cims de Núria, sembla que de moment el Puigmal no en té.

Decidim doncs tirar amunt, fins on puguem i... podem fins al cim del Puigmal. Hem anat guanyant alçada, sempre pendents del temps, però les boires ens han respectat i... fins i tot hem gaudit d'estonetes de sol! (si ens ho diuen a les 9 del matí... no ens ho haguéssim cregut).

La vista és força bona, malgrat que hi ha trossos emboirats. I ben satisfets, descansem una estoneta al cim, com sempre ben concorregut. Mengem, fem fotos, i felicitem a dues companyes que per primera vegada han arribat a un cim tant alt. Estem tant eufòrics que fins i tot ens plantegem de baixar per Núria, com teníem previst inicialment.

No obstant aviat apareix per ponent un gros núvol negre que a la nostra mateixa alçada, s'ens acosta "a tota pastilla". Decidim no abusar més de la sort i emprenem la baixada pel mateix camí. Ben aviat comencen a caure petites gotellades i les boires ens embolcallen a estones, però anem fent tranquil·lament. Finalment, quan



(foto: Miquel Rico)

ja tenim els cotxes a la vista, de cop comença a tronar i a ploure a bots i a barrals. Es veu que "Sant Pere" va pensar que ja ens estàvem passant.

Un cop als cotxes i canviats de roba, tornem cap a "Ca la pits", a Ribes, per poder dinar a cobert, tot fent petar la xerrada amb bona companyonia. Un bon final per un dia ben aprofitat, tenint en compte la meteorologia adversa.

Cal afegir que durant el viatge de tornada a Barcelona, també va ploure de valent.

Eduard Ruiz i Rosa M. Soler

assegurances

Problemes, dubtes, consultes...

TRUCA'NS

Tel.: 933 190 672

Pino i Cata

De franc per a tots els socis de l'AEC

Pujada al Puigmal

(fotos: Miquel Rico)



Nocturna Tibidabo-Besòs (fotos: Pilar Ventura)



26 de juny de 2010

nocturna a La Mola (1104 m) SANT LLORENÇ DE MUNT

Primer Parc Natural d'Espanya des de 1972.

Bé vam sortir de Barcelona en direcció a Terrassa i vam deixar els cotxes al final d'una urbanització de Matadepera. Comencem a pujar, passem per un parell de canals i per una cova, en va semblar sentir que algú va dir que es deia la Cova del Drac. Per no perdre'ns a la baixada, vam anar posant trossets de plàstics als arbres (per si de cas). Arribem al Monestir, el nostre guia ens va fer unes explicacions, sempre va bé una mica de cultura.

Pels voltants del Monestir hi havia una parella de rucs amb el seu ruquet, sort que no es van enfadar, perquè mira que vam ser pesadets fent-los-hi fotos. Aquests animalets són els que porten la majoria de la càrrega per el restaurant. Després de la sessió fotogràfica vam anar a una explanada molt maca a sopar i vam veure desaparèixer el Sol, una meravella, va ser preciós.

Era nit de Lluna plena, però n'hi havia un parell molt intel·ligents que no la veien, no feien més que dir: Si no es veu, hi deu haver boira, sí, sí, boira, només havien de girar el cap i la teníem allà, Gran, Brillant, Solemne, però és que estàvem tan a gust a



la gespa que ni ens volíem moure, ens haguéssim quedat tota la nit, però hàviem de baixar.

Ens posem altre cop en marxa, amb el sorollet de les llanternes que calia que donar-les-hi corda i les frontals que enlluernaven al de davant si es girava i com bons muntanyencs anem traient els plàstics que havíem posat, així tot seguit vam tornar a passar per las canals que ens deixarien altre cop a on teníem els cotxes.

En acabar l'excursió tots estem d'acord en fer una altre nocturna i algú també proposa fer un bivac. En nom de tots els qui vam anar (24), Felicitacions per la persona que va tindre l'idea i ja pot anar pensant en la pròxima.

Maria Jesús Salvador

MONT VALIER (2.838 m)

COUSERANS (ARIEJA)

*Aprofitant el pont de St. Joan (i allargant-lo uns dies més),
vàrem anar a la comarca del Couserans, dins de la regió
francesa de l'Arieja. Podríem dir que el Couserans queda
situat, "darrera" del Pallars i la Vall d'Aran.*

Cim del Mont Valier (foto: Eduard i Rosa M.)



D'entrada ens va sorprendre l'aspecte salvatge del paisatge, no tant pel que fa als cims d'alta muntanya, que més o menys podem comparar amb els de les comarques del vessant sud que hem anomenat, més aviat la sorpresa va venir pel que fa a les valls, que són llargues i profundes, de vessants molt abruptes i de gran desnivell amb una vegetació exuberant (principalment fagedes) que les cobreix de dalt a baix. El relleu podríem qualificar-lo d'envitricollat (ens va recordar una mica les Guillerries, salvant les dis-

tàncies). L'aigua hi és sempre present i per tot arreu hi ha rius, torrents, cascades i fonts.

Els pobles de muntanya estan situats molt baixos: al voltant dels 500 m els d'una certa importància, i cap a 700 o 800 m els més petits que trobem al fons de les valls. Més amunt només s'hi troben cabanes de pastor... i restes d'explotacions mineres que havien estat molt abundants a la zona.

Sovint trobem esglésies i ermites romàniques, i a la plana s'hi troba un seguit de petites ciutats plenes de història i monuments interessants.

Com a curiositat cal recordar que la parla pròpia d'aquesta zona és el gascó, variant de l'occità, i encara que no és gaire present en el "dia a dia", sembla que hi hagi interès en valorar-la i anar-la recuperant (alguns cartells, el folklore, etc.).

Des de fa temps teníem ganes d'anar per aquesta zona per fer el cim del Mont Valier. Hem de dir que és una ascensió del tot recomanable i que a continuació us expliquem:

Com gairebé sempre per aquests topants, l'aproximació és llarga. La pista forestal s'acaba al *Pla de Lau*, a tan sols 950 m d'alçada, amb un aparcament molt ben arreglat (amb lavabos i tot!!). Allà vàrem passar la nit a la nostra furgoneta.

L'endemà al matí vàrem sortir xinoxano, per fer tranquil·lament els 1.300 m de desnivell i les 4 hores de camí, que calen per arribar al Refugi *des Estagnous*, pujant per la vall de *Riberot*.

El camí, sempre ben marcat, comença pujant ample i suau per una magnífica fageda, que no deixem fins arribar a la impressionant cascada de *Nerech*. A partir d'aquí la cosa canvia (ja es veia a venir!) i el camí es torna molt més estret i accidentat pujant de valent, per salvar l'important desnivell per on es despenja la cascada. Més amunt, ja a la zona de prats, millora una mica, però el pendent segueix sent important. Després d'una parada per menjar, passem per la cabana

Refugi des Estagnous (foto: Eduard i Rosa M.)



de *Caoussis* i empenem la remuntada final cap al Refugi, deixant a la dreta l'estany *Rond* i més amunt el *Long* (encara gelat).

El Refugi des *Estagnous*, es troba situat sota mateix del *Mont Valier*, a 2.246 m d'alçada i vora d'un grup de petits estanys que li donen el nom. Té 70 places i està força ben cuidat. En una roca propera hi ha una placa en record del Camí de la Llibertat, pel qual molts francesos van fugir dels nazis cap a Espanya i que passava pel Refugi. Actualment existeix una ruta marcada, per fer el recorregut en diverses jornades.

Cal afegir que, fent una marrada, a partir de la Cabana de *Caoussis*, es pot arribar també al Refugi per una "via ferrata", la qual cosa nosaltres vam descartar per evitar de tragar més pes. De totes maneres, sembla ser que en aquells dies tampoc s'hi podia passar (suposem que a causa de la neu o la gran quantitat d'aigua que baixava per tot arreu) i a baix a l'aparcament ja hi havia un cartell de "*Via ferrata fermée*".

Quan vàrem arribar al Refugi era migdia i només hi havia els guardes, però de mica en mica van anar arribant grups de gent fins a quedar gairebé ple. El principal atractiu per a tanta colla, no us penseu que era el *Mont Valier*, sinó un fet excepcional que en aquest refugi es dóna cada divendres de juliol i agost: Un seguit d'activitats, que van des d'una "*soirée gastronomique*" (com és el cas d'avui), a d'altres, amb danses folkloriques, música, contes tradicionals, etc. De totes maneres cal reconèixer que fer-se 1.300 m de desnivell per assistir a aquestes activitats, ja és tot un mèrit.

La "*soirée gastronomique*" va consistir en un sopar especial, cuinat per un chef de renom de la zona: Tres plats i postre, tot ben refinat i regat amb un bon vi, ens van deixar ben satisfets. La traca final abans d'anar a dormir, va ser una espectacular posta de sol, d'aquelles que no s'obliden.

De tota aquella "gentada", l'endemà només 10 vàrem pujar al *Mont Valier*. La resta es va accontentar amb tornar cap a la vall tranquil·lament (que no es poc).

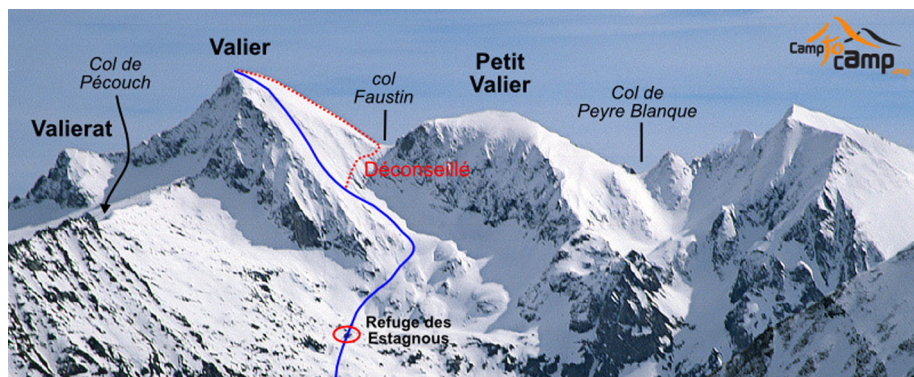
La pujada al cim va ésser curta (600m de desnivell), però bastant dura, ja que degut a la gran quantitat de neu que encara hi ha, una gran pala molt dreta feia impossible l'accés al coll pel camí que hi puja fent ziga-zagues, i va caldre pujar de dret cap al cim, entre herbei i petits trams de roca, per un terreny de forta inclinació.

Un cop a dalt, però, valia la pena. El cim coronat per dues creus, té una vista impressionant, ja que queda separat de la carena fronterera i els seus vessants, excepte per la via normal, són molt escarpats. Veiem des d'un punt de vista poc habitual per a nosaltres des de la Pica i el Montcalm fins a l'Aneto i el Posets, passant pel Mont Roig, Barlonguera, Maubermes i un llarg etc., sense oblidar les profundes i boscoses valls dels voltants i una colla de llacs.

Després de gaudir de la vista i d'una ganyipada, empenem la baixada, ja que cal pensar que encara ens queda la tornada a la vall.

Abans de les 11 ja érem de nou al refugi, i després de fer un mos i recollir les coses que havíem deixat per pujar al cim, ens posem en marxa per tornar a l'aparcament, per un itinerari diferent del de pujada, que ens ha recomanat el Guarda del Refugi.

L'itinerari consisteix en passar el coll de *Pécouch* (200 m de desnivell des del Refugi) i baixar per la vall de *Muscadet*, totalment diferent de la pujada. Tan bon punt passem el coll ja es veu la diferència i iniciem la baixada per un pendent suau i amplíssim (com que hi havia força neu, ens feia pensar en la gelera de l'Aneto). El pendent desemboca finalment en un tram molt dret i de grans blocs, que ens condueixen, sempre seguint les marques i alguns graons metàl·lics, fins al magnífic Estany de *Milouga*, que reflecteix



l'impressionant cara nord del *Mont Valier*. Aquí, parada obligada i... remullada de peus al llac, per agafar forces per continuar.

Després del llac, i per un llarguís-sim flanqueig el camí ens du a la cabana de *Taus*, arreglada amb lliteres per poder-hi dormir.

Passada la cabana, fem un curt tram de pujada per superar un petit collet, i un cop passat, tot seguit, podem contemplar perfectament els 1.000 m de baixada que encara manquen, i resseguir amb la vista el ben marcat camí que en perfectes llaçades baixa pels amples i drets pendents de prat fins a perdre's de vista dins el bosc.

"Animats" per la visió, tirem avall sense pensar-hi i així poc a poc anem perdent alçada, sota un sol de justícia i intentant no fer cas als peus que ja comencen a protestar dins de les botes, fins que finalment ens acull la frescor de la fageda, i dels torrents i fonts, que ens acompanyen durant l'última estona del recorregut fins a arribar a mitja tarda al Pla de la *Lau*, un xic cansats, però satisfets.

Durant aquest dies vàrem fer també altres recorreguts per la zona i volem ressaltar que ens hem trobat sempre els camins molt ben senyalitzats, això fa que difícilment et puguis desviar de l'itinerari, ja que fins i tot en terrenys ben accidentats, com per exemple els clàssics trams de grans blocs de roca, les marques de pintura no es perden mai i totes les cruïlles estan ben indicades. Potser caldria que algú des de casa nostra en prenguéssim exemple, no trobeu?

Per acabar direm que, amb diferència d'altres llocs del Pirineu francès, aquesta zona no està gaire explotada pel turisme i potser per això des d'aquí es poc coneguda, però sense dubte val la pena visitar-la i més tenint en compte que no ens queda gaire lluny: Poc més de 300 Km, passant per Puigcerdà, *Ax-les-Thermes*, *Foix* i *St. Giron*s.

A nosaltres ens han quedat moltes coses per veure i per fer i de segur que hi tornarem.

Eduard i Rosa Maria

UNA NOVA EXPERIÈNCIA MOLT ENRIQUIDORA

*El passat 7 de juliol l'escola GLACERA
va tenir l'oportunitat d'engegar,
amb la col·laboració dels monitors d'excursionisme
de l'AGRUPACIÓ, una nova experiència de muntanya.*

Turó de l'Home (foto: Jordi Pino)



Estractava de fer un curs d'iniciació a l'excursionisme a uns nois discapacitats intel·lectuals que pertanyent a la **Fundació LUDÀLIA**. Aquesta Fundació es dedica a l'atenció de joves amb disminució, afavorint el seu desenvolupament personal, formatiu i laboral, el benestar emocional i la seva inclusió en l'entorn natural i social mitjançant activitats culturals i d'oci.

Ipodeu creure que, de moment, tant la xerrada que s'ha dut a terme el mateix dia 7, com la sortida al Montseny, Turó de l'Home, del dia 17 de juliol, han estat dues experiències molt enriquidores, tant a nivell dels nois i

les monitores que els acompanyaven, com per part de l'equip de formació de GLACERA.

El comportament, l'atenció, l'esforç personal i el caliu que han donat aquests xicots és envejable, sense oblidar el interès i dedicació que han demostrat les monitores que s'encarreguen d'aquesta tasca.

No dubtem que les dues xerrades i dues sortides que resten per fer amb aquests xicots, al setembre i octubre, seran una nova font de coneixements i experiències molt gratificants pels monitors de muntanya que portem a terme aquesta tasca.

ESCOLA GLACERA

ALTES DEL MES DE JULIOL

José Luís Peña de San Víctor
Daniel Fornieles Giménez
Jorge Curiel Yuste
Pau Andaluz Ponseti

Jasmín Elisabeth Hidalgo Requena

La nostra més cordial benvinguda
i el desig d'una ben profitosa estada a l'Agrupació

Apunta la teva ACTIVITAT

Recordeu-vos d'anotar les vostres activitats al **llibre registre** que tenim a la nostra disposició a l'Agrupació.

El proper any, a la diada del soci, a més del repartiment de les medalles, per activitat, metres i escalades, **sortejarem, entre els participants, material de muntanya** cedit per l'Agrupació i esports Balmat.

COL·LABORACIÓ

Els nostres consocis Xavi Díez i Josep Emili Ferrer han col·laborat en la redacció del **Diccionari Esportiu Català**. Els felicitem i n'estem molt satisfets.

A l'estatge de l'Agrupació hi tenim dos exemplars de consulta.

PAGAMENTS

Es demana que es facin els pagaments de les diverses activitats al compte de l'A.E.C. a "La Caixa": **2100 3282 66 2200054492**.

Important: no oblideu indicar el vostre **nom** i el **concepte**.



Laboratori de Viatges

Darrere el web del Laboratori trobaràs algú que t'escolta.
Sabem de Viatges des del 1971.

www.laboratorideviatges.cat

ricanyelles@laboratorideviatges.cat * Tel.: 664 29 80 82
Consultoria gratuïta per als socis de l'A.E.C.

Fageda de la vall de Muscadet (foto: Eduard / Rosa M.)



Pujant al Puigmal (foto: Miquel Rico)





aquesta web et sorprendrà

www.balmat.com
hem trencat esquemes

Tot el material per a esports de muntanya i aventura, totes les estacions d'esquí d'Europa, altímetre de 12.000 muntanyes, centenars de fotografies, rutes, revista... Cerca als teus companys de viatge per a escalar, fer espeleologia, sortir el cap de setmana... a www.balmat.com



Tel. 934 548 309 · 08011 Barcelona · balmat@balmat.com

**1 MODA ROBA
TÈCNICA**
Gran Via C.C. 531
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309

**2 ESQUÍ
I TEMPS LLIURE**
Gran Via C.C. 527
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309

3 ACAMPADA
Comte d'Urgell, 72
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309

**4 MUNTANYA
TÈCNICA**
Comte d'Urgell, 76
08011 Barcelona
Tel. 934 548 309



1912

AGRUPACIÓ EXCURSIONISTA "CATALUNYA"

Padilla, 255-263, primera planta

08013 Barcelona

tel: 933 024 529

e-mail: aec@aec.cat

butlleti@aec.cat

web: www.aec.cat

Edita: AEC

President: Jep Tapias

Amb la col·laboració de:



Generalitat de Catalunya
Departament de Governació
i Administracions Públiques
Secretaria d'Acció Ciutadana



Director butlletí: Jordi Romagosa

Disseny i maquetació: Xavier Sánchez

Impressió: Empòrium

En aquest butlletí hi col·laboren: Jordi Romagosa, Manuel Cabanillas, M. Jesús Salvador, Quim Llop, Eduard Ruiz i Rosa M. Soler, Miquel Rico, Jordi Pino, Cata, Santi Pocino, Carles Barés, Artur, Joan Vives, Miquel Casas, Yolanda Soto, Joan Tarruella i Pilar Ventura.

EXCURSIÓ A SANT JERONI (1.236 m)

SERRA DE MONTSERRAT

El Juliol 2006 la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya va fer una aposta per donar a conèixer les muntanyes del nostre país i així va nàixer el repte dels 100 cims. Es tracta de pujar, sense límits de temps, als cims més emblemàtics de Catalunya, repartits per totes les comarques del nostre país.

El cim de Sant Jeroni n'és un dels escollits.

El cim de Sant Jeroni és el punt més alt de la muntanya de Montserrat. Pic molt emblemàtic, és també un dels principals miradors, per no dir el més important, de tot Catalunya. La seva alçada i la seva ubicació (es troba gaire bé al centre del Principat) li permeten tenir, en dies clars, una vista extraordinària, que fins i tot, en dies molt especials, arriba fins al Puigmajor a l'illa de Mallorca.



La muntanya té diversos accessos, el més conegut, senzill i còmode pels turistes, és el que fa pelegrinatge des del Monestir per Sant Joan. Nosaltres hem escollit una altra ruta força més interessant i no gaire més llarga, que permet pujar-hi per la cara sud, per entre terreny de conglomerat calcari i un magnífic bosc de caire mediterrani i seguint el camí dels Francesos.

ACCÉS

Amb automòbil ens hem de dirigir des de Barcelona cap Igualada per la N-II. Si venim de Lleida haurem de sortir per canviar de direcció a Esparreguera. Agafarem la sortida nº 575 que està anunciada com a via de Serveis

i Collbató. Un cop sortim prendrem la carretera que circula paral·lela a l'autovia i després de 450 metres i de passar 3 restaurants i unes cases, girarem a la dreta per entrar a la urbanització de "Bruc Residencial".

Pujarem per carrer asfaltat (Avinguda Moreneta) i als 50 metres, agafarem el carrer de l'esquerra (Avinguda Can Jorba) fins el final quan el carrer topa amb un bosc. Allí girarem pel carrer de la dreta per anar a "La Vinya Nova". Tot seguit deixarem l'asfalt per entrar en una pista de terra, que en 1,5 quilòmetre ens durà a aquesta casa restaurant.

Tal com arribem a la casa, agafarem una pista a l'esquerra. A 150 metres en deixarem un altre a l'esquerra, entrarem al bosc, passarem un camp d'oliveres a les dues bandes, tornarem a entrar al bosc i tot seguit passarem un altre petit camp d'oliveres a l'esquerra. En 200 metres més arribarem a un petit aparcament per quatre o cinc autos. En total 850 metres des de "La vinya

nova". D'aquí, a la dreta, surt un ample camí no apte per vehicles.

RECORREGUT

A banda i banda del camí hi ha dos pins que tenen unes marques rogenques que ens acompanyaran, a estones barrejades amb altres de color groc, fins pràcticament el cim, on hi pujarem seguint sempre direcció nord.

Les referències més importants son les següents:

0 minuts.- Aparcament (480 m). Seguim el camí en direcció nord, en principi força ample, però de seguida s'estreny i s'apropa a una torrentera sense nom que resta a la nostra esquerra. De sobte el camí gira a la dreta i s'enfila allunyant-se del torrent. Aquí a l'esquerra, travessant el torrent, hi ha un camí amb marques grogues que du a Can Jorba. La vegetació en aquest tram està composta majoritàriament de pi, alzina, arboç i matolls.

10 minuts.- Torrent (520 m). Travessem un petit torrent per entre bosc espès i es comença a veure boix i sabina.

40 minuts.- Coll de Mosset (810 m). Entre les agulles "ajaguda" i "el jardí" i la carena de la Miranda del plecs, per on després hi passarem. Uns 15 metres abans de l'ample coll, el camí es divideix en dos, el nostre que gira a la dreta i pren direcció llevant i el que arriba fins el mateix coll i tot seguit amb marques blanques s'endinsa cap el nord, per tal d'anar a cercar el coll del Migdia. La direcció va variant pels revolts

que fa el camí i l'orografia del terreny. Els pins comencen a flaquejar.

50 minuts.- Carena de la Miranda dels Plecs (895 m). El camí arriba a la carena que a estones seguirem i a estones deixarem un pèl per sobre nostre. Bones vistes sobre les agulles dels "plecs de llibres" i el Montgròs a la nostra esquerra i separades de la nostra carena pel torrent del Migdia. A la nostra dreta resta el torrent dels Bugaders.

1 hora.- Trencall a la dreta (995 m). D'aquí surt un camí que baixant cap al torrent dels Bugaders, du a la carena immediata, anomenada de les Sajolides. Hi ha un rètol, al terra, de color vermell, damunt de la pedra, que indica "Sajo". Es comencen a veure marques grogues.

1 hora i 10 minuts.- Trencall (1.070m). Camí a l'esquerra que hem de deixar. No té marca.

1hora i 20 minuts.- Cruïlla de camins (1.120 m). En mig d'una carena secundària. El de davant i en baixada, du al camí de Sant Joan a Sant Jeroni i té marques blaves i grogues. El de la dreta, amb marques blaves, du a unes agulles i a l'Albarda Castellana. El nostre camí que va cap a l'esquerra, recupera les marques taronges.

1 hora i 25 minuts.- (1.160 m) Enllaç amb el camí de Sant Joan a Sant Jeroni. Aquest camí és ampla i està revestit de ciment. Compte al tornar. Uns metres més amunt trobarem en un pla i amb restes d'edificacions els grèvolts i teix tots arreglats. Aquí començarem a



pujar els penosos 237 graons de ciment que ens duren fins el cim.

1 hora i 30 minuts. Sant Jeroni (1.236 m). Cim amb dos puntes separades uns 10 metres per un petit coll, on una alzi-
na i un grèvol hi conviuen. El cim de l'esquerra disposa de vèrtex geodèsic i de pluviòmetre, el de la dreta per on arribem d'una taula d'orientació i un ampli mirador de disseny.

La baixada es farà pel mateix camí.

HORARI

Fer l'ascensió comporta una hora i mitja de pujada. La baixada es pot fer en una hora.

DESNIVELL

El desnivell total de l'excursió és de 750 metres de pujada i altres 750 de baixada.

ÈPOCA

Qualsevol època de l'any és bona per ascendir per aquesta ruta, llevat a l'estiu per la calor.

PUNTS D'INTERÈS

Les vistes des del cim son extraordinàries i així podrem veure cap al sud

des de la serralada del Montmell fins els Ports de Beseit. Al fons el mar i molts pocs dies a l'any i sempre en extraordinària visibilitat el Puigmajor de Mallorca. A ponent hi ha la serralada del Montsant i la del Montsec (Pallars). En segon terme es distingeix el Turbó i el Cotiella i encara més enllà, es pot reconèixer el Mont Perdut. Davant mateix tot l'Anoia i el Baix Llobregat. Es reconeixent molt fàcilment tots els seus pobles.

Tota la banda Nord l'ocupen les muntanyes pirinenques, des de les Maladetes fins el Canigó. Sota nostre els espadats de les parets de Sant Jeroni i de Diables i més enllà, tots els pobles del Berguedà i del Bages, amb tot el curs del riu Llobregat. A llevant Sant Llorenç de Munt, Montseny, el Corredor, el Montnegre o el Tibidabo.

CLIMA I VEGETACIÓ

El clima és mediterrani humit. Fred a l'hivern i amb dies de boira i forta calor a l'estiu. La vegetació també és mediterrània. Als mesos d'hivern, alguna esporàdica vegada sol nevar, però és neu que dura hores. Alta humitat i possibilitat de vent a les parts altes.

EQUIPAMENT

L'excursió no presenta cap dificultat, tot i això cal dur motxilla, gorra o barret, ulleres, crema i roba protectora del vent i la humitat. Cal dur calçat de tresc i sobretot aigua. Compte amb l'orientació a la baixada per no errar el camí.

Barcelona a 17 de desembre de 2006